

Национален
детски конкурс
за авторска приказка

*Ще ти разкажа
приказка*

СТОЛИЧНА ОБЩИНА

© Столична община - продуцент, 2016

© Нели Горанова - редактор, 2016

© Катерина Киричева - художник, 2016

© Божена Серафимова - художник, 2016

© Димитър Костов - художник, 2016

© Ирен Барева - художник, 2016

© Лало Николов - художник, 2016

© Отана Кацарска - художник, 2016

© Нели Друшева - художник, 2016

© Станислав Георгиев - коректор, 2016

© Национална художествена академия

СТАРИЯТ ДУХ КРАЙ РЕКАТА ИЛИ БЪЛБУКАЩИ ПРИКАЗКИ

Ей там, до гората, е мостът. Там до моста, е плачещата върба, която е надвесила конитите си над веселата, бълбукаща пеналива река

Там под старата върба, живееше един дух. Той не беше нито речен, нито земен, нито небесен дух, нито дух на цвете или на самата върба. Той бе един стар, забравен дух. По-стар от моста, обгърнат с легенди като есенни мъгли. С лице, набръчкано като кора на старо дърво, той помнеше миналите времена...

Помнеше времето, когато е строен мостът, когато светът бе друг. Той знаеше безброй приказки за света и времената.

Приказки, които бе слушал от реката, от вятъра, от небето, от земята и от старата върба, от минаващите по моста пътници, от птиците, от горските феи и поаските елфи и от различни цветни духчета. Той знаеше как да отвори вратата на приказките и те попитваха заедно с вятъра над света. понякога някой замечатан момък или някоя влюбена девойка спираше до върбата и той тихо, като погалване, им разказваше приказки – весели и тъжни, приказки за дракони с червени очи, страшни приказки за поука.

Хората заставаха до реката, слушаха приказките, които бълбукаха, клокочеха от самата река, от мириса на цветя и от шума на реката, и си тръгваха по-мъдри, по-добри от всякога.

Петра Петрова, 10 год.

4

ЛЮБЛАВЕР

Имало някъде далече и някога отгавна едно бездомно куче. Веднъж, както се разхождало, така че да забрави за глада си, една добра баба му подала парче хляб. То го изяло веднага с охота и тръгнало след нея с надежда да получи още малко. Тя не го отблъснала и така стигнали до дома на бабата, където кучето влязло и останало в нейния двор. Тя се грижела добре за него – направила му от един голям сандък колиба, постлала я с няколко стари картони и едно старо одеало и го хранела редовно с каквото се намери в къщата. Кучето ѝ се отблагодарявало, като пазело много старателно двора и къщата да не влезе никой лош човек и да направи някоя беля. Така те живели известно време, докато един ден бабата се разболяла и вече била решила, че е дошло времето да умре.

На благодарното и вярно животно му станало много мъчно от това и се чудило какво да прави. За щастие то си спомнило, че дядо му, едно голямо и умно куче, му бил казал, че в една голяма планина, много нависоко растяло едно растение на

Възрастова група 9-12 год.

Първа награда

Ивайло Милев

име бял снежец. Това цвете имало чудодейни качества да лекува тежко болни и дори да спасява от явна смърт.

И така нашият приятел решил на всяка цена да намери и донесе за бабата чудното растение. Той се промъкнал първо в един вагон на товарен влак и пропътувал повече от разстоянието до планината. След влака той стигнал до едно село, като се возел скрит в сеното на една каруца, а като стигнал в селото, вече съвсем близо до голямата планина, попитал там едно селско куче как да стигне до върха, където расте цветето. Кучето, за щастие, било добро и умно и го насочило да тръгне след един керван, който щяла да посети един мъдър стар учител на име Сенсей. Така кучето, между другото нахранено от кашата на селското куче, тръгнало след кервана и стигнало след два дни и две нощи до пещерата на Сенсея. Същият бил добър и умен човек и като разбрал, че хората искат да вземат от цветето, за да лекуват и други болни хора, като го размножат в подходящи условия, или да получат лекарствената настойка по химичен път, решил да им покаже къде е цветето. Съпроводени от двама монаси на Сенсея, скоро хората стигнали близо до находището. Но изведнъж се стъмнило – паднал черен облак над слънцето. От облака се спуснали десет ниндзи – страшни и лоши костенурки, въоръжени с мечове, и ги нападнали. За щастие монасите били много добре подготвени с бойното изкуство кунг фу и с помощта на хората от експе-

дицията успели да прогонят жестоките ниндзи. Дори кучето се включило в схватката, като ухапало по крака и после по ръката с меч най-силния нинджа, така че го изключило от боя.

След победата над поляната, покрита със сняг, блеснало бялото сияние на цветята бял снежец. То осветило планината и кучето възхитено се приближило до една китка и се приготвило да откъсне със зъбите си няколко стъбла с цветето. В този миг от върха се спуснала черна вещица, грозна като смъртта и се нахвърлила върху кучето и хората. Това била самата смърт и тя не искала да позволи на хората да се сдобият с цветето, което спасявало хора и животни от умирање. Хората вече били изчезнали от поляната, уплашени от смъртта, но кучето останало. Смъртта връхлетяла застрашително върху него и вече го хванала с костеливите си пръсти. Изведнъж в сърцето на кучето блеснала силна светлина и придошла голяма сила в челюстите и лапите му. Тази сила била неговата голяма любов, благодарност и вяност към покровителката и приятелката му – добрата баба. Силата така се и нарекла – ЛЮБЛАВЕР, и му казала: „Скочи върху смъртта, хвани я с лапите си и я разкъсай със зъбите си! Не се бой, ти си по-силен от нея!“ Кучето вече усетило голяма смелост и сила в себе си и решително и стръвно се хвърлило върху смъртта, блъснало я с лапите, така че тя паднала на земята, после я ухапало здраво и счупило костите на ръцете ѝ. Смъртта била смъртно упла-

шена от страшното куче и бързо се скрила в един облак и изчезнала. Светлината от поляната се сляла със светлината от ЛЮБЛАВЕР и бързо на шията на кучето се появил венец от белия снежец. Великата сила на ЛЮБЛАВЕР му помогнала скоро да прелети – тя му дала крила – до селото, където живяла бабата, и то пристигнало точно когато сянката на смъртта се била надвесила над нея. Щом Смъртта видяла кучето, което било с венеца от бял снежец, пресен и ухаен, бързо изчезнала през комина, а кучето откъснало със зъби и дало в устата на бабата един цвят от равнеца, а с друг цвят я погалило по челото, трети положило върху гърдите ѝ, където вече спирало доброто сърце на старицата. И... станало чудото – бабата се повдигнала и се видяло, че това вече не е баба, а една силна млада жена – красива и светеща от радост! Хората, които вече поготвяли последните ѝ дрехи за погребение, се смаяли и изумени отстъпили до стените на стаята. Жената притиснала любимото куче в обятията си. Любовта, благодарността и верността заедно с бял снежец, донесен със силата им, тази сила, наречена ЛЮБЛАВЕР, свършили великото дело – дали живота и направили от бабата млада жена. Така заживели отново заедно жената и кучето – в любов и вяност, дълги години в старата селска къща в село Незнаякоее, в страната Незнамкъдеси, във времената Миналииотминали.

ПИЯНАТА ПРОПАСТ

Край едно село живеело странно чудовище. Всеки месец то отвличало по един човек и го замъквало в своята пещера. Тя се намирала доста далече, а пътят бил изключително труден. Чудовището било доста старо, движело се бавно, зъбите и ноктите му били изпадали. Докато замъкнело жертвите си в пещерата, то се уморявало и скоро след като пристигнели, заспивало. Хората лесно се освобождавали и се връщали в селото, като се ядосвали, че чудовището само им хаби времето. Вместо да си почиват, те трябвало да блъскат обратния път през скали и пропасти. А когато чудовището се събуждало, започвало да яде шишарки, та да има сила отново да стигне до селото. Хората там били мързеливи и изобщо не искали да премахнат тази беда. Те само недоволствали срещу съдбата си.

- Нашият живот никъде го няма! - възмущавал се Ленив Петко един ден в кръчмата. - Другите села имат чудовища, ама истински! Така ще те изядат, че кокал няма да остане от теб!

Възрастова група 9-12 год.

Втора награда

Красимир Каргов

A watercolor illustration on the left side of the page. It depicts a creature's head in profile, facing right, with a large, dark eye and a mouth that appears to be open or in a state of distress. Below the head, a hand with long, dark, claw-like fingers is visible, reaching upwards. The colors used are muted greens, yellows, and browns, with some darker, more saturated areas in the hand and eye.

- То нашето не е чудовище, а наказание! Не можеш и децата да уплашиш с него! – възмутил се Гочето Бавния.

- А и другите села само ни се подиграват. Толкова сме били некадърни, че дори едно чудовище не можем да си отгледаме като хората.

В това време в кръчмата влязъл Пиян Марко. Той бил най-известният пияница. Всяка сватба, на която бил, завършвала рано-рано, защото той бързо изпивал всичкия алкохол. Сега обаче бил умислен. Току-що бил при Стояна Мързелана да я иска за жена. Всички жени в рода на Стояна били мързеливи – ако започнели да готвят сутринта, до вечерта можело и да сготвят нещо. Стояна обаче върнала Пиян Марко –поискала да извърши някакъв подвиг, та тогава да гоїде пак.

Точно за това си мислел Марко, когато чул оплакванията на селяните си. Той разбрал, че това е неговият шанс да се сдобие с годеница. Смело предложил да тръгне и да се саморазправи с чудовището.

Селяните веднага се съгласили. Всеки започнал да дава по нещо на юнака – един донесъл секира, друг – тесла, трети – вила. Юнакът искал да вземе всичко, но решил, че му трябва нещо за стимулиране. Поискал да му напълнят няколко шишета с вино и ракия. Когато тръгнал, му дотежало много. Затова решил да остави оръжията – пътят бил много стръмен и му трябвало алкохол за сила.

Вървял доста време и стигнал до най-трудното място. Пътят бил много тесен, от едната страна имало дълбока пропаст, а от другата – високи скали. Пиян Марко решил да си почине и изпил половината вино. Изведнъж от другата страна на пътя се задало чудовището. То било оглажняло ужасно и тръгнало да търси нова жертва. Между зъбите му още били заклепени люспите от шишарките. Чудовището надушило виното и се спуснало към него. Пиян Марко бил получил сила от виното и без да му пука, замахнал към чудовището. Не можал обаче да го улучи и се ударил в скалата. От удара залитнал към пропастта. Чудовището забелязало с ужас, че ще загуби не само храната си, а и виното. То веднага се хвърлило и хванало бутилката. Дватамата били точно на ръба. Известно време стояли и всеки дърпал бутилката към себе си. Камъните пог тях обаче се изронили и двамата паднали в пропастта. Повече никой на ги видял.

Едно овчарче видяло от другата страна всичко и разказало в селото. Всички се зарадвали много, че се отървали от две беди.

Нарекли това място Пияната пропаст и правели тържество на същия ден.

ИСТОРИЯ С ПАНТОФИ

Някога мама не обичала да носи пантофи. Вечно боса ходила лятото, а през зимата по чорапки. Баба ѝ се сърдела и повтаряла да си сложи пантофите, за да не настине, а и да не си цапа чорапките. Все повтаряла баба, а мама все забравяла за пустите пантофи.

Минали години и мама пораснала. Станала студентка и на една екскурзия през зимата се запознала с тати. Много се обичали и често си разменяли подаръци не само по празници, а просто така, защото били щастливи, че са заедно. Една година, някъде преди Коледа, двамата се разхождали по магазините, за да избират подаръци за родителите си. Валял сняг на големи „парцали“ и било много студено. Тати държал мама за ръка, защото нямала ръкавици и ръцете ѝ били премръзнали. Тати казва, че топлината от неговата ръка стоплила ръката на мама, защото била магическа и идвала право от сърцето му. Когато ми разказваха тази история мама му се усмихваше с една леко тъжна усмивка и го гледаше нежно. Разказваха, че когато оби-

Възрастова група 9-12 год.

Трета награда

Яна Рафаилова

каляли из един магазин и мама избирала подарък за баба, тати тайно се отдалечил от нея, Искал да ѝ купи нещо, без тя да разбере. После се срещнали и той ѝ подарил ... пантофи. Дори вече пораснала, мама все така си ходела боса из къщи. Онази година зимата била много студена, затова и тати решил да ѝ вземе красиви и топли пантофи. Но вместо да се зарадва, мама се ядосала и се скарала на тати, че ѝ купува такива неща. Пантофите били за бабите и лелите, които само си стоят вкъщи пред телевизора и печката, а тя искала тати да я обича и да я смята за хубава, а не да иска да е само домакиня.

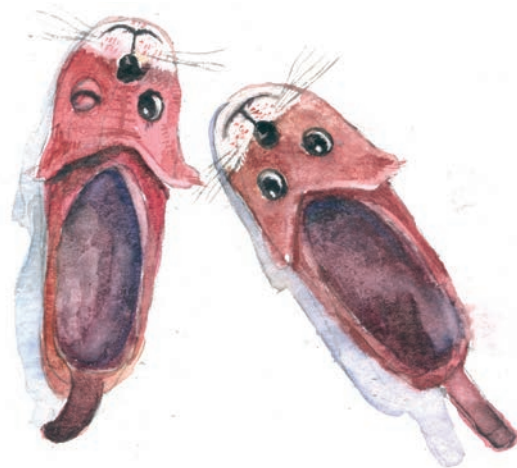
Мама се натъжила. Тати се натъжил също и върнал пантофите. Тръгнали си от магазина и не си говорили дълго, но тати пак държал ръката на мама, за да не ѝ бъде студено. Вървели из града, а снегът валял ли, валял. Приличали на ходещи снежни човеци. Тогава тати помолил мама да се ожени за него и обещал никога да не ѝ подарява пантофи. Засмяла се мама и приела, но само при това условие.

Минавали Коледа след Коледа, родили сме се и ние с брат ми, но мама така и не получила повече пантофи за подарък. Вкъщи ходи боса, само понякога слага едни джапанки, когато ми е или простира. Когато дойде зимата и стане студено, на балкона при печката, на която готви, мама се шегува с тати, че не я обича и че едни пантофи не иска да ѝ купи да не ѝ е студено на краката. Той категорично отказва и отговаря, че няма да наруши обещанието, което е дал. Смят се. Мама пак ми се скарва,

че ходя боса, а е студено и си цапам белите чорапи, които ми е купила вчера. Аз често забравям да си слогам пантофите, но тя винаги ги намира и ми ги донася, за да ми е топло и да не се разболявам. Така прави и с брат ми, който също ги забравя ту под масата, ту под леглото. Тя се навежда, намира ги и ни ги носи. Казва, че го прави, защото ни обича. Тати я наблюдава и клати глава. Казва, че пантофите са го събрали с нея и ѝ припомня как му се е накарала в онази далечна зимна приказка. Това си е тяхната „пантофена“ приказка, която ги кара да се смеят и им напомня за магията на топлината в дланите и любовта в сърцата.

СЪРЦЕТО НА ГОРАТА

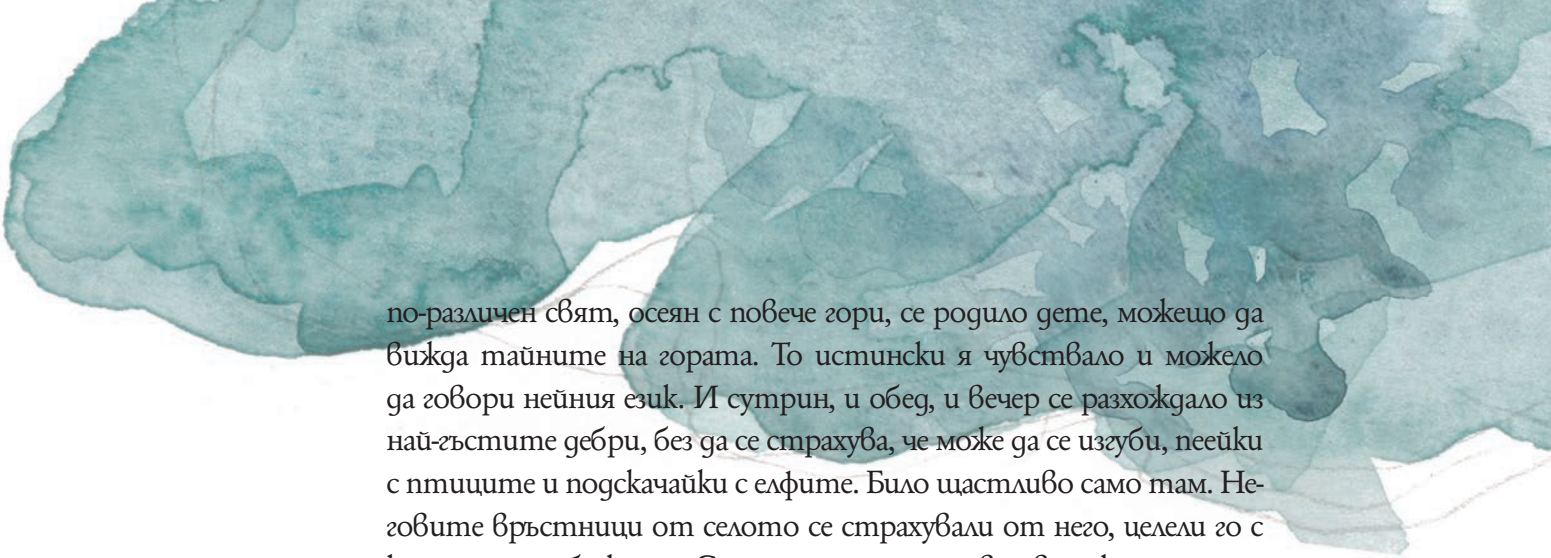
Удивително е да се разхождаш в гората късно вечер, когато светулките блещукаат и звездите искрят в небето, когато е тихо и сенките разказват истории. Невероятно е да се разхождаш там и сутрин, когато листата, клонките и росата са покрити с хладна роса, която проблясва на ранното слънце. Птичките вече са будни и сладката им песен оглася всичко – от пълните с живот и сокове млади филизи, до старите, гордо изправени дървета, и отдавна изсъхналите дънери, станали дом на горските животни. Разбира се, на обед също е приятно да крачиш сред дърветата, под гъстия им покрив, знаейки че те предпазват от жежкото обедно слънце... И колко прекрасно би било, ако хората можеха да узнаят какво пропускат! Играта на клоните, преплитащи се от векове, историите, скрити в песента на птиците, неразказаните приказки, изписани по почвата, шепота на вятъра и странните същества, бродещи из клонците. Елфите, нимфите, невидими за човешкото око.

Много преди днешния ден, може би преди векове, в един

Възрастова група 13-15 год.

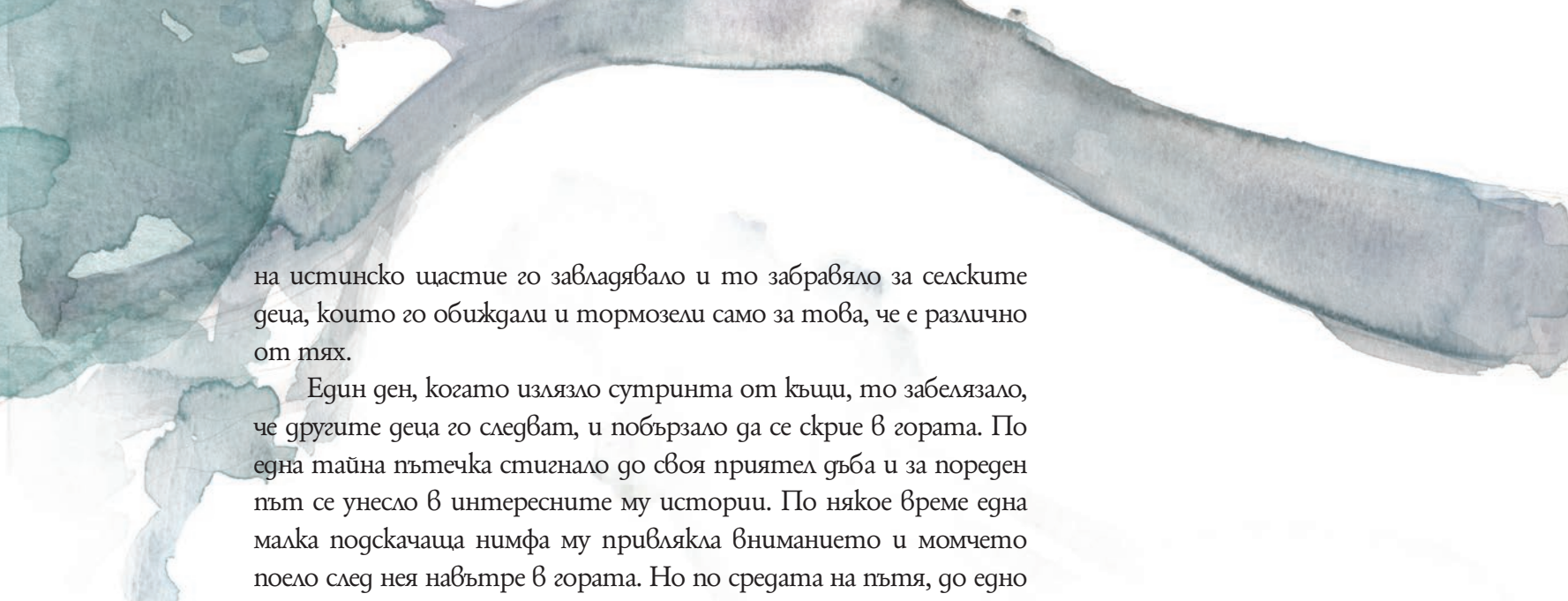
Първа награда

Маргарита Стефанова

по-различен свят, осяян с повече гори, се родило дете, можещо да вижда тайните на гората. То истински я чувствало и можело да говори нейния език. И сутрин, и обед, и вечер се разхождало из най-гъстите дебри, без да се страхува, че може да се изгуби, пейќи с птиците и подскачайќи с елфите. Било щастливо само там. Неговите връстници от селото се страхували от него, целели го с камъни и го обиждали. Сред тях то не се чувствало като у дома си и всеки път, когато го наскърбявали, търсело утеха в гората – при своя единствен истински приятел – големия дъб, издигащ се в центъра на зелената площ, който сякаш крепял всичко на могъщите си плещи.

Другите горски обитатели понякога също играели и общували с момчето, но с уплаха и притеснение, защото знаели за коварната човешка природа. Детето се наскърбявало, когато по време на игра те внезапно изчезвали. Тогава отивало при своя приятел – дъба – и дълго-дълго слушало историите му за забравени народи, велика красота, но и за жестокости и войни. Вечер, след дълъг престой в гората, детето се връщало вкъщи и заспивало щастливо. Вярвало, че истинската радост съществува и то вече е открило нейната тайна. Всяка сутрин ставало и с нитќа от майка си в ръќа отивало в гората под покрива на дърветата. Детето хранело катеричките и бърело с тях, лежало по обширните поляни, осяени с малки полски цветя, спокойно гледало как белите облачета тичат по небето и се нагпреварват, и се отдавало на своите мечти и фантазии. В такива моменти чувство

на истинско щастие го завладявало и то забравяло за селските деца, които го обиждали и тормозели само за това, че е различно от тях.

Един ден, когато излязло сутринта от къщи, то забелязало, че другите деца го следват, и побързало да се скрие в гората. По една тайна пътечка стигнало до своя приятел дъба и за пореден път се унесло в интересните му истории. По някое време една малка подскачаща нимфа му привлякла вниманието и момчето поело след нея навътре в гората. Но по средата на пътя, до едно поточе, тягостно чувство пронизало сърцето му. Нещо сякаш го подтиквало да се върне обратно при дъба.

„Какво пък, ще се върна да нагледам приятеля си. Може да има нужда от мен...“ – рекло си детето и тръгнало обратно по пътечката. Стигнало до полянката с големия стар дъб и що да види: на земята лежали селските деца с ножове и брадвички в ръце, а дънерът на стария дъб целият бил покрит със смола, течаща от безбройните му рани. Имена, чертички, букви били издълбани по него. Иначе жизнерадостното му лице, изтъкано от кора и бръчки, сега изглеждало много по-състарено и уморено, а клоните му били кълъмнали и обрулени. Хилядолетникът сякаш си отивал, а с него заглъхвало и сърцето на гората. Със следващия повей на вятъра си отишъл животът му, а детето останало само край ствола му, лепнещо от смола. Селянчетата се разбудили и започнали да се смеят, че плаче за едно нищо и никакво дърво. След това побягнали към селото със сечивата на престъплението си в ръце.

Дълго съкрушеното момче седяло неподвижно и накрая от храстите излезли бавно тъпа горски обитатели.

- Какво е станало? - попитали те.

Девето едвам се държало право от плач.

- Другите деца са го нарязали. Той беше единственият ми приятел... - прошепнало то.

- Но какво ще стане с гората сега, когато няма кой да я крепи? - попитал млад елф.

- Ако някой доброволно не вземе трудния му пост, гората и всички ние ще загинем - прошепнал някой от задните редици.

- Не е нужно е да е някой много умен или силен - разяснила една мечка. - Въпросът е, че службата е пожизнена...

- Кой ще го направи? Все пак това те прави недостижим за смъртта..., а безсмъртието е голямо бреме - заключил елфът.

- Не аз, със сигурност няма да съм аз! - надигнали се гласове от всички страни.

- Той! - чуло се отнякъде. Всички замълчали изведнъж.

- Кой той? - зачудил се един елен.

- Човешкото дете - отговорил някой.

- Че защо то? Та то е човек и е дете.

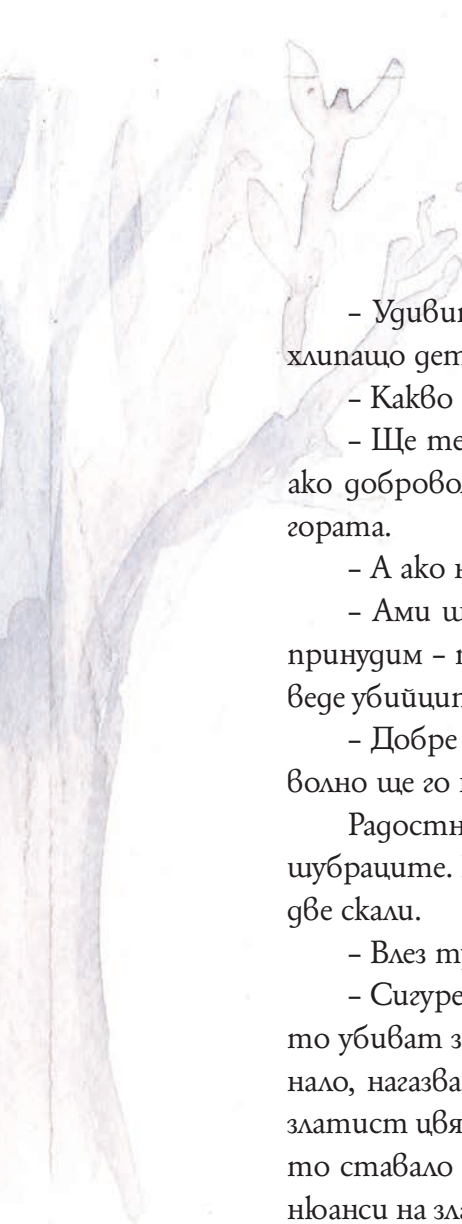
- Е, и?

- То доведе убийците... Това, че е дете, не е проблем - възрастта няма значение, но това, че е човек... Не знам.

- Ами ще го преобразим на сянка - обадил се отново елфът. - Ние го можем.

- Удивително! - всички погледи се насочили към бедното хлипащо дете.

- Какво ще направите с мен? - попитало тихо.

- Ще те преобразим в сянка, за да станеш един от нас. И ако доброволно решиш, ще се превърнеш в новия пазител на гората.

- А ако не искам?

- Ами ще поканим някой от нас, защото не можем да те принудим - трябва да е доброволно. Но не забравяй, че ти доведе убийците в гората и носиш отговорност за случилото се.

- Добре - навело глава детето. - Така е правилно... доброволно ще го направя.

Радостни викове се разнесли и всички понесли детето из шубраците. Накрая стигнали до едно поточе, извиращо между две скали.

- Влез тук, ако си сигурен - казали му те.

- Сигурен съм. Не искам да имам нищо общо с хората, които убиват за удоволствие - рекло то и за първи път се усмихнало, нагазвайки в потока. Мигновено тялото му придобило златист цвят, а водата край него забълбукала. След това детето ставало все по-прозрачно и по-високо и засяло в различни нюанси на златното. Накрая излязло от потока като прозрачна златна сянка, едва видима в сумрака на гората. Само очите му ярко блестели.

- Вече съм истински горски дух - широко се усмихнало мом-

чето. - Приемам доброволно да крепя гората. - След това се понесло над зеленината, почти незабележимо, като се смеело високо. - Най-после съм свободен!

И днес, ако отидете в гората, може да усетите пулса на нейното сърце - една златна сянка, пробягваща между дърветата... А ако имате очи за невидимото, ще съзрете как тя се усмихва.

ПРИКАЗКА ЗА ГОЛЕМИ ДЕЦА

Внимание! Тази приказка не се препоръчва за хора, живеещи с леприконите и чакащи господин Еднорог да дойде да пие чай с тях утре следобед, защото ще ти разкаже една приказка за реалността – такава, каквата е, но не искаме да е.

Имало едно време един принц. Той бил с красиви руси коси (цели 12 сантиметра косъм с екстейшъна), уникални сини очи (глупости, лещи за 12,99 от оптиката), уникални бели зъби като диаманти (ортодонтиски услуги на улица „Ивановска“ 47, само за 300 лева – холивудска усмивка), чипо носле (редовен клиент на хирургическата клиника). Лицето му било супер (изкуствено) красиво! Той живял в един приказен дворец (в „Меден рудник“) с майка си – Мис Джуки 1993, баща си – Пенчо от гаража „Корона“, и баба си – Кралицата (от детското парти в петък). Дотук с магическата страна на нашата приказка. Това не е една приказка за красивата принцеса, която живее в кула, и идва рицар на бял кон, целува я и отива при жена си на трапезата, за да вечеря шкембе. В тази творба рамката ще се разчупи

Възрастова група 13–15 год.

Втора награда

Александър Игнатов

СПИРКА

най-безцеремонно. Дотук казано – имаме момче, по-изкуствено от Барби, и семейство на звездите от „Меден рудник“.

Момчето, казвало се Банко (че да му вървяло поне на пари), било вече на седемнадесет и се наливало с какво ли не. Той не бил обикновена личност, а една отделна Личност (да, с главно Л). И господин Личност си имал собствена репутация в гимназията, хващал едвам тройки и въобще не го хващало мерак за стипендии и такива подобни. В града си има прекалено много университети (цели три).

Но нека оставим настрана неговото толкова скандално ежедневие и да минем към тази сутрин, когато той чакаше маршрутката с цигара в ръка и видя нея.

Тази Нея се казвала Ани и имала къща в средата на града. За първи път я виждал на спирката, затова решил да я заговори. Докато доближаваше момчето с „мъжкарската“ си походка, той си водеше монолог наум. Как да я заговори? Небрежно? Какво да я пита? В цикъл ли е? Къде учи? В музикалното? И докато Банко си разсъждавал като Пауду Куелю, се блъснал в Ани и тя паднала на тротоара. Но нали цигарите са с предимство, той допушил и подал ръка на момето. Запознали се. Остави, че си изтървали маршрутката... Номерата си разменили. Ставало сериозно...

Нищо не било същото с Банко. Вече хващал четворки и се позапитал - „какво е това „училище“?“ Усецало се отдалече как дори и малкото гънки на мозъка му се увеличавали и това не вървяло на добре. Вече вкъщи никои не го разбирал. Буквално! За тях гуми като „Бетовен“ и „сгъвка“ били доста сложни термини от битието. Тази грешка трябвало да бъде веднага поправена, затова принц Банко бил изритан от неговия дворец в едно общежитие на грузия край на общината. Той вече бил принцесата в 12-етажния блок, която чакала завършването, че да си намери сваятна квартира с хубава тоалетна. Поне там бил на сигурно място, където можел да премисли варианта с това да си остане същата кухня опаковка, или да се пълни с хляб и да покаже това, което може. Дали „хубавата“ опаковка му стига? Набрал бързо Ани и я повикал три пъти, но тя била в плен на учебниците по алгебра. Затова принцесата трябвало да нахлузи яките кецове Агидас и анциуга Донка и Гергана от пазара и хванал маршрутката.

Банко слязъл на спирката до голямата сграда, където живеели парцалените кукли, които отдавана си имали проблеми и занимавали децата с тях. Тръгнал по главната улица, взел си малък джонер (случайно да не му се лепне нещо на бедрата) и продължил да върви напред-назад, нагоре-надолу, докато не стигнал до пейката с контакт. Настанил се удобно, свързал телефона си и проверил в Гугъл Maps къде е таз къща. Качил няколко

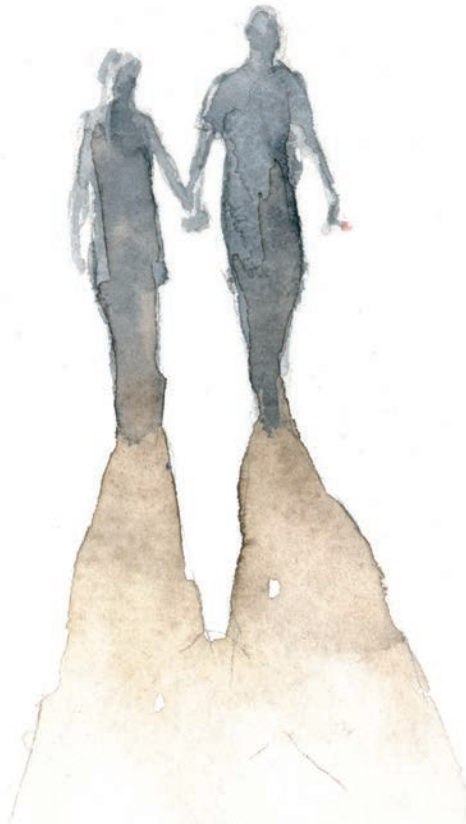
статуса във Фейсбук и още няколко селфита с яки цитати. Станал и тръгнал пак по централната улица наобратно и след като се стъмнило, Банко успял да намери къщата на рицарката принцеса. Чукнал на вратата, позвънил на звънеца. Отворила ламя! Не каква да е, а ламята Спаска! Ритнала два шамара с крак в долните кълки на Банко, ударила го с тиган няколко пъти и „господин охболимемоятаЛичност“ се туширал на прагчето. След няколко вечности Банко успял да се събуди от разкрасителния си сън, за да продължи приказката. Той се събудил, вързан за един стол в някаква миниатюрна маза (очевидно предназначена за лилипути), и се разпискал.

Чуло се тропот от стълбите. Троп, троп, БУМ, троп, троп-троп, троп... троп. Кой да дойде? Ани! Рицарката с гонехи от втората употреба! Развързала Банко и го измъкнала от мазата (естествено, му взе и един компот от кайсии да го почерни все пак). Така принцесъо Банко открил своята рицарка – Ани, и така и така решили да живеят заедно у тях, защото господин Личност нямал пари да си плати наема.

Магически край.

А ти какво разбра драги читателю? Намери ли късче от днешното време вътре? А разбра ли приказното в тази приказка? Оставям фантазията на теб!

МОРСКА ПРИКАЗКА

В дълбините на морето често се раждаха истории. В началото те бяха идеи, които растяха около кораловите рифове. Идеите се притулваха някъде и надаваха ухо. Бяха невидими и затова преминаващите около тях риби, морски кончета и делфини не ги забелязваха. Идеите слушаха онова, което преминаващите си говореха помежду си, попиваха техните думи и ги пазеха в себе си. Слушаха шушуканията между водораслите и мидите, между коралите и морските течения и също наслаждаваха чувството в съкровищницата за морски истории.

В един момент съкровищницата се препълваше и от нея се раждаше приказка. В основата ѝ бе идеята. Пътят на нейната трансформация бе дълъг. От невидима ставаше синя, от безмълвна се променяше в говореща приказка. Накрая всяка идея се превръщаше в шепот на море, което разказваше на рибарите родилото се в дълбините. Така се роди и тази история - за морското конче, което бе влюбено в една морска

Възрастова група 13-15 год.

Трета награда

Кристиан Теодосев

перла. Перлите се раждат от песъчинки, които попадат в бисерни миди. Когато една песъчинка попадна в отворена бисерна мида, отблясъците на слънцето, пречупени във водата, осветиха морското конче. То остана като поразено. Нещо накара сетивата му да почувстват промяната. Заплува бързо към бисерната мида и остана дълго там, загледано в нея.

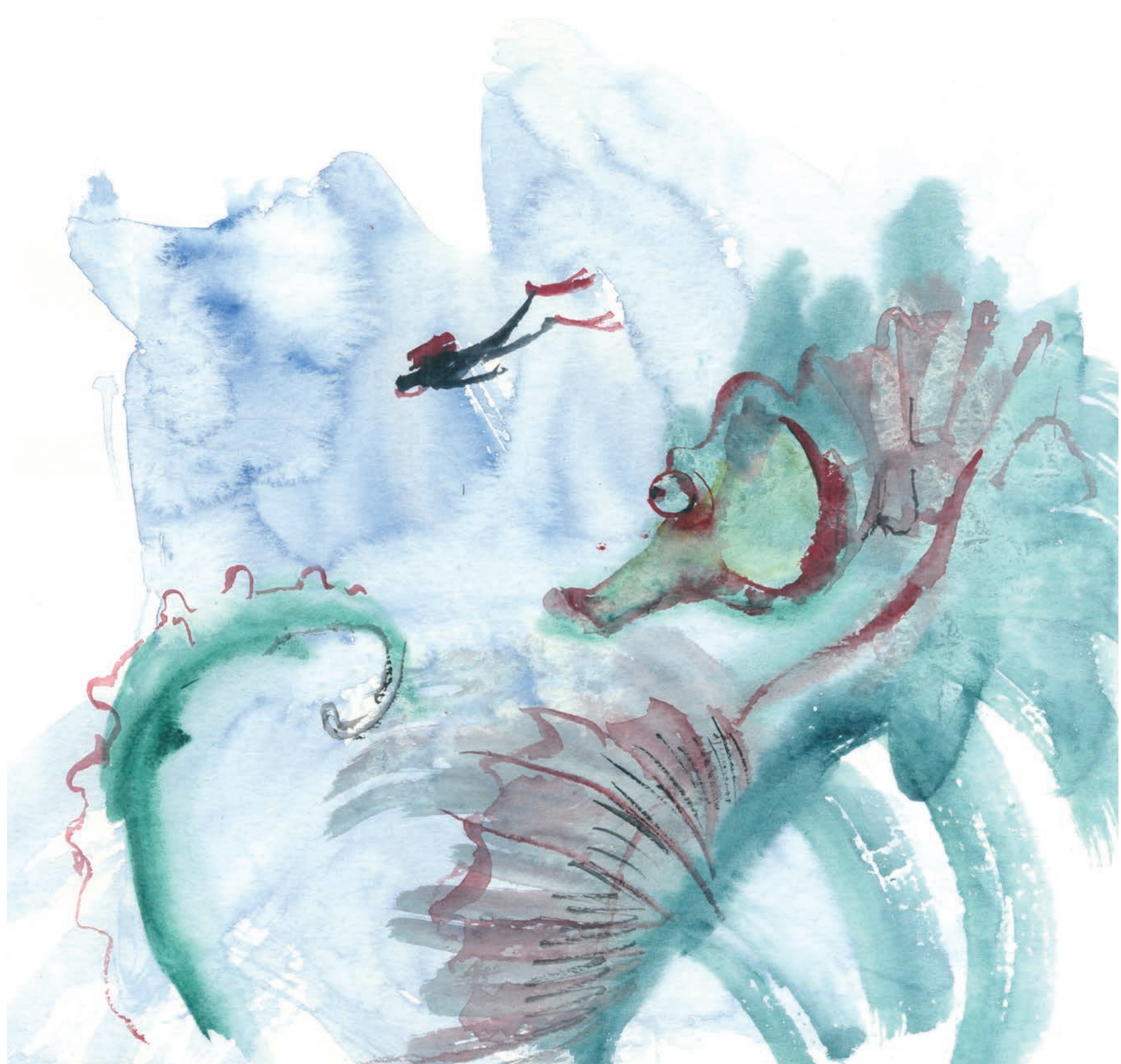
Бисерната мида се грижеше за своята песъчинка. Обливаше я със соковете си, галеше я, шепнеше колко я обича и перлата растеше. Когато мидата се отваряше, за да филтрира вода, морското конче се взираше в перлата и въздишаше. Не след дълго мидата се затваряше, но в съзнанието му оставаше образът на неговата любов.

- Ще те чакам, колкото е нужно! - шепнеше то. - Времето няма никакво значение!

Казаното от него звучеше истински. Очите му искряха и цялото му същество се радваше при мисълта, че има любима.

- Чакай ме! - мълвеше перленото зърно. - Скоро ще бъда твоята перла!

Сред рибарите имаше ловци на перли. Те се спускаха по морското дъно, оглеждаха бисерните миди и вземаха онези от тях, които бяха отгледали своите перли. Всеки път, щом някой от ловците приближаваше неговата перла, водното конче изтръпваше. То знаеше, че един ден някой от тях ще му я отнеме. И когато този ден дойде, за него животът не би имал никакъв смисъл.

- Ще те защитя! - казваше то. - Какво е моят живот без теб!

Веднъж, когато то разказваше на своята перла съня си, защото морското конче обичаше да ѝ разказва своите сънища, един от ловците се спусна към морското дъно. Протегна ножа си да отдели от кораловия риф бисерната мида, вгледа се в перлата. Тя бе най-красивата на света.

Морското конче, което стоеше встрани, бе готово да защити с тялото си своята любима. Миг преди да се спусне към нея, въздухът на ловеца свърши. Човекът се отпласна към повърхността, без да я вземе. Бе преценил, че са нужни още няколко дни, преди перлата да порасне до онези размери, които биха я направили безценна.

Водното конче знаеше, че хората винаги се връщат. И този ловец щеше да се върне и да вземе неговата перла. Трябваше да стори нещо, което да остави перлата завинаги на морското дъно. Но какво, то все още не знаеше. Изплашеното му сърце биеше лудо. В очите му все още се четеше ужасът от срещата с човека.

- Когато той се върне - промълви малката перла, - не искам да рискуваш живота си. Той идва за мен. Щом такава е съдбата ми, ще я понеса.

Но морското конче не ѝ даваше да продължи. Щеше да я защити с живота си. И казваше отново: „Ще те защитя! Какво е моят живот без теб!“

Тази история бе трогателна. Тя се превръщаше в пример за красива саможертва. Морското конче щеше да умре за своята любима. Морето щеше да го запомни.

В дълбините се раждаше нова история - за красивата и невъзможна любов на морското конче. Невидимите идеи, които тихомълком се спотайваха покрай кораловите рифове, попиваха въздишките на морското конче и ги пазеха в себе си. Една от невидимите идеи стана синя. От безмълвна се превърна в говореща приказка. Накрая стана шепот на море, което започна да разказва родилото се в дълбините. Шепотът развълнува морето. Повърхността му от гладка стана разпенена. Появиха се огромни вълни.

В следващите няколко дни морето бе страховито. То не допускаше до себе си хората. Това време бе необходимо на бисерната мида, за да може да отгледа своята перла. В тези дни морското конче бе повече от развълнувано, защото знаеше, че морето му дава нужното време.

И когато един ден бисерната мида се отвори и нежно изтласка навън перлата, морското конче я прегърна с опашката си и заплува заедно с нея - към онези морски дълбини, до които ловците на перли никога нямаше да достигнат.

РЕЗУЛТАТИ

Възрастова група
9–12 години

ПЪРВА НАГРАДА

Ивайло Милаев

ОУ „Княз Александър I“, гр. Пловдив за „Люблавер“

ВТОРА НАГРАДА

Красимир Каргов

СОУ „Св. Климент Охридски“, гр. Пещера
за „Пияната пропаст“

ТРЕТА НАГРАДА

Яна Рафаилова

104 ОУ „Захари Стоянов“, гр. София за „История с пантофи“

СПЕЦИАЛНИ ОТЛИЧИЯ

предговор към сборника с наградените творби

Петра Петрова

Литературен клуб „Млад творец“
към Народно читалище „Развитие 1926“

Текст на корицата

Рая Стефанова

ПМГ „Екзарх Антим I“, гр. Видин за „Ще ти разкажа приказка“

ОТЛИЧИЯ

Данаил Александров

СОУ „Константин Кирил философ“, гр. Русе
за „Валитова – убиецът на богове“

Елица Лилова,

СОУ „Иван Вазов“, гр. Плевен
за „Дърварят и златните трески“

Елина Теодосева

ОУ „Алеко Константинов“, гр. Димитровград
за „Катерицата и лъвът“

Мартин Зуета

ЧОУ „Д-р Петър Берон“, гр. София
за „Любовта на скалите“

Рая Георгиева

Народно читалище „Развитие 1926“, гр. Търговище
за „Коледна приказка“

ПЪРВА НАГРАДА

Маргарита Стефанова

125 СОУ „Боян Пенев“, гр. София за „Сърцето на гората“

Възrastова група
13–15 години

ВТОРА НАГРАДА

Александър Игнатов

ГРЕ „Г. С. Раковски“, гр. Бургас за „Приказка за големи деца“

ТРЕТА НАГРАДА

Кристиан Теодосев

ПМГ „Иван Вазов“, гр. Димитровград за „Морска приказка“

ОТЛИЧИЯ

Димитър Нейков

ЧСОУ „Българско школо“, гр. София
за „Къде отива времето“ и „Вълшебният чин“

Никола Куцев

ГПЧЕ „Иван Вазов“, гр. Смолян
за „Приказка за двама братя, Луната, звездите и още нещо“

Благовеста Тодорова

II ОУ „Константин Фотинов“, гр. Лом
за „Триста златни обувки и чифт галоши“

Радост Николова

I АЕГ, гр. София за „Откъде идват бебетата“

ПООЩРЕНИЯ

Цветелин Василов

от Ресурсен център гр. Благоевград за „Невидимият Аз“

Школа за творческо мислене и писане гр. София

с ръководител Вяра Николова